

Václav Klaus

Milan Kocmánek

Cesta do hlubin ~~študákovy duše~~ *českého školství*



Copyright © Václav Klaus, 2017
Illustrations © Milan Kocmánek, 2017
Preface © Zuzana Majerová, 2017

JONATHAN LIVINGSTON, 2017.
Grafická úprava ORM
www.jonathanlivingston.cz

ISBN 978-80-7551-061-7



Jsem Zuzana Majerová Zahradníková, pro přátelé prostě Zuzka. Jsem učitelka. Poznala jsem školy v různých zemích. I v daleké cizině jsme byli respektováni jako národ kulturní. Mnozí nám záviděli úroveň českého státního školství. V němž mnoho let učím.

Vadí mi, jak se děti ve školách stávají rukojmími pachatelů dobra a jak se učitelé stávají „sprostými podezřelými“. Jako jazykářka si nemohu nevnímat tlaky na tzv. korektní komunikaci,

tu z genderové, tu ze sociální nebo etnické roviny. Všímám si umlčených hlasů části učitelů. Nemohu ignorovat narůstající zpupnost těch, co ničí naši klasickou českou školu.

A o české škole je právě tato kniha vtipů.

Možná kritici namítnou, že některé vtipy jsou za hranou, že jsou příliš zjednodušující, že přehánějí. Nám, kteří žijeme školou, kteří jsme každodenními aktéry těchto vtipů v realitě, nám mnohé vtipy naopak přijdou jako dokument. Jako dokument o době, kdy experimentování sociálních inženýrů a zájmových neziskovek s našimi dětmi je dávno za hranou přijatelnosti. Kdy se zmanipulovaní rodičové a manipulující média a dokonce vrcholní představitelé našeho vlastního resortu, ministerstva stále ještě „školství“, předhánějí v urážení té naprosté většiny tvrdě pracujících a přitom podhodnocených učitelů. Těch učitelů a těch škol, které si stále myslí, že je jejich úkolem vzdělávat, prostě učit. Kteří si myslí, že vychovávat má zejména rodina, terapii má dělat terapeut,

sociální problémy má řešit sociální pracovník. Těch učitelů a ředitelů škol, kteří prostě mají stále ještě jak v srdci, tak v myslí, že škola je škola a ne sociální ústav. A už vůbec ne ústav experimentální.

Ano, mnohý kantor se u těch vtipů smát nebude. Vydáváme ji ale s přesvědčením, že časem, časem se jim budou smát dnešní děti. Jako se třeba dnes smějeme u filmu Černí baroni, což ve své době taky nebyla žádná legrace.

*Zuzana Majerová (*1972) je dlouholetá oblíbená učitelka angličtiny na základních školách v Olomouci. Několikaletá spolupráce se spoluautorem této knihy (VK) ji přivedla letos na podzim až na třetí místo kandidátky v parlamentních volbách 2017. Braňme normální svět!*

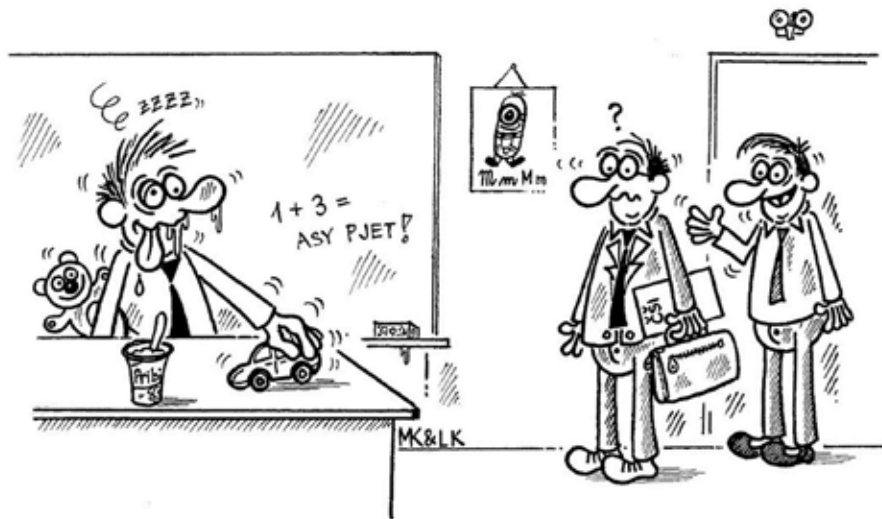


"JSEM OTŘEŠENA, PANE ŘEDITELI ... ! NA VAŠÍ ŠKOLE JSME OBJEVILI ZÁVAŽNÝ PROHŘEŠEK - NĚKTERÍ UČITELÉ NA PRVNÍM STUPNI MÍSTO REALIZACE ŠKOLNÍHO VZDĚLÁVACÍHO PROGRAMU UČÍ ŽÁKY ČÍST, PSÁT A POČÍTAT !"

1

Ve školách se učí nebo?

a) Jsou školy primárně vzdělávací instituce a záleží na znalostech každého studenta? b) Nebo jsou to hlavně socializační centra, kde se všichni pospolu (školníci, uklízečky, žáci, rodiče, učitelé ...) učí žít ve společnosti a osvojovat si jakési celoživotní kompetence k celoživotnímu osvojování kompetencí? Pokud nebude opět platit za a) – české školství se nezlepší ani o milimetr.

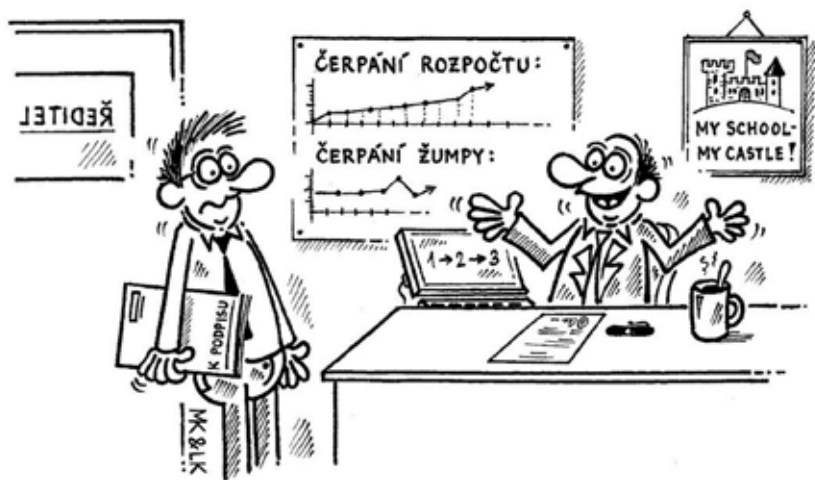


"ŠLI JSME DÁL, NEŽ JSOU PŘEDSTAVY PANÍ MINISTRYNĚ -
NA NAŠÍ ŠKOLE MÁME ÚSPĚŠNĚ INTEGROVANÉ NEJEN
ŽÁKY, ALE I UČITELE!"

2

Inkluze

Již desítky let chodí děti se zdravotními hendikepy do normálních škol. Děti na vozíčku a podobně. Na to nepotřebujeme cizí slovo „inkluzí“ – to je normální lidská slušnost. Pokud se bavíme o ničení praktických škol a plošném nahánění dětí s mentálními hendikepy od specialistů k osmnáctiletému asistentovi s 14 denním kurzem do normální školy – pak je to zločin na těchto dětech. Bereme jim šanci na úspěch. Bereme jim 7 hodin praktické výchovy (díky níž měly šanci se vyučit a většinou po vyučení našly práci a nosily si domů výplatu) a dáváme jim výuku druhého cizího jazyka (kde jen poznají, že se jedná o jiný jazyk). Vydáváme jim lživá vysvědčení a běžné učitele a ředitele zatěžujeme nesmyslnou byrokracií.



„KARIÉRNÍ ŘÁD NÁM KONEČNĚ UMOŽNÍ ROZLIŠIT DOBRÉ A ŠPATNÉ UČITELE. DOBŘÍ SE BUDOU VZDĚLÁVAT A JEZDIT PO ŠKOLENÍCH - A TI ŠPATNÍ ZA NĚ BUDOU UČIT !“

3

Kariérní řád

Zrušit bez náhrady. Pavědecké dělení učitelů na 3, 7, 2 nebo 5 kategorií. Odebírá jednu z posledních kompetencí ředitelům – hodnotit své podřízené. Ředitelé nakonec doporučí všechny své zaměstnance do nejvyššího levelu (když za to bude nějaká koruna) a odehraje se tak jen obří byrokratické cvičení.